

[Christmas Møller.]

Jeg stillede i øvrigt det Spørgsmaal til Ministeren, om der fra Statens Side med Hensyn til Eksportkreditter i den Tid, der gik fra det, han kalder den første Henvendelse, til 4. November overhovedet ikke er sket noget for at ordne dens økonomiske Mellemværende med Selskabet. Dette Spørgsmaal besvarede Ministeren ikke.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har Ordet for en kort Bemærkning.

Madsen-Mygdal: Det er en ejendommelig Diskussion, der her føres. Den højtærede Handelsminister staar nu op for anden Gang og forsvarer sig imod en Bebrejdelse, som slet ikke er rettet imod ham. Jeg har ikke hørt under denne timelange Forhandling, at noget Medlem af Tinget har bebrejdet Handelsministeren, at han ikke bevilgede en Kaution paa 3 Millioner eller et andet Tal. Nej, den Bebrejdelse, jeg for mit Vedkommende har rettet mod ham, er for saa vidt lige den modsatte — hvis Ministeren vil finde en Bebrejdelse deri —, nemlig at han ikke straks sagde nej, da denne Henvendelse kom, for saa havde det for saa vidt klaret Situationen.

Men der fremkom nu i den højtærede Handelsministers sidste Udtalelse den interessante Oplysning, at Handelsministeren straks gjorde noget andet, nemlig henvendte sig til en af Bankerne, der igen henvendte sig til de andre Banker, som derefter besluttede, at herefter maatte der ikke laanes en Øre mere til Burmeister & Wain. Handelsministeren var ikke sikker paa, at det var Resultatet af hans Henvendelse, men at der dog kunde være nogen Forbindelse derimellem, vilde han heller ikke afvise. Det forekommer mig alligevel, hvis jeg har Ret i, at det havde været af Betydning, at denne Sag var blevet afgjort Kl. 11 i Stedet for Kl. 12, at det havde været bedre, om Handelsministeren straks havde sagt nej, hvad der jo ikke var noget i Vejen for, at han kunde have gjort, i Stedet for at holde Sagen hen og fremkalde en skriftlig Ansøgning den 4. November, da det allerede var for sent, og saa ogsaa havde undladt denne Henvendelse til Bankerne; men hvis han paa dette Tidspunkt, altsaa midt i Sommeren, endelig vilde henvende sig til Bankerne, saa burde han, hvis han havde den Formodning, han her har givet Udtryk for, have gjort det med en alvorlig og indtrængende Anmodning om, at der dog i Tide blev taget fat paa Rekonstruktionen —

for det var det, Handelsministeren maatte forudse. Men den Time gik, saaledes at vi stod der Kl. 12 og var nødt til at vedtage Moratoriet, hvad der ganske sikkert har været en overordentlig skadelig Handling.

Handelsministeren (Hauge): Jeg giver det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal Ret i, at det er en ejendommelig Diskussion, der her føres. Det er ejendommeligt, at jeg skal gøres ansvarlig for, at et privat kapitalistisk Selskab ikke i Tide er blevet saneret. Det er ejendommeligt, eftersom jeg ikke har nogen som helst Beføjelse til at gribe ind over for private kapitalistiske Selskaber. Hvis jeg havde gjort dette paa et eller andet Tidspunkt, og det var kommet frem for Offentligheden, vilde man have rettet Bebrejdelser imod mig for, at jeg havde blandet mig i Forhold, der ikke vedkom mig, det er jeg fuldstændig overtydet om.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal siger, at jeg skulde straks have sagt nej til Direktør Overgaard's Henvendelse til mig om at faa Laan eller Kaution for et Laan paa 3 Mill. Kr. Nej, det skulde jeg ikke. Det skulde jeg ikke straks have afvist, for hvis den Begrundelse, som Burmeister & Wain gav for at faa denne Kaution eller dette Laan, var rigtig, var der ogsaa Basis for at give Kaution eller Laan, nemlig den, at de havde sat nye Produktioner i Gang i et saadant Omfang, at det kunde forsvares sagligt at laane eller kautionere for 3 Mill. Kr. Det vidste jeg imidlertid ikke noget om, det fik jeg ingen Oplysning om, det var en mundtlig Samtale, der fandt Sted, og jeg følte mig forpligtet til efter denne Samtale at underrette Bankerne gennem Landmandsbanken om, hvad der var sket.

Det vil man da vel heller ikke bebrejde mig. Det blev ikke udbasuneret for alle Vinde, den ene Bank er Statens helt og fuldt, og naar den og de to andre Banker skal udlaane hver 3 Mill. Kr., var det da ikke saa underligt, at jeg meddelte Bankerne det ejendommelige, at det store Firma med en Aktiekapital paa 35 Mill. Kr. og en Egenkapital paa over 50 Mill. Kr., der nogle faa Maaneder før til Offentligheden blev opgivet som værende intakt, nu var kommet til Handelsministeriet og vil have Laan eller Kaution for Laan for at sætte disse nye Produktioner i Gang. Jeg kan ikke huske, om jeg tilføjede — men jeg tror det —, at det vilde være rimeligt, om Bankerne fortsat fournerede Selskabet, og at det ikke blev Staten, der i